

ธรรมะตามสั่ง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เมื่อวานพูดไปแล้ว พูดไปเพราะว่าเขาโทรศัพท์มาบอกว่าทางโน้นเขาปล่อยข่าว ปล่อยข่าวว่าหลวงตาบอกว่าให้พระสงฆ์ห้ามวิจารณ์ใครทั้งสิ้น นี่เขาพูดนะ แต่เป็นความ ที่เราไม่เชื่อ เราไม่เชื่อหรือ เพราะหลวงตา ประสาเราว่าเราไม่มีค่าพอที่หลวงตาจะ โทรศัพท์มาหาเราหรือ กูไม่เชื่อหรือ โอ้โฮถ้าหลวงตาโทรมาหาคุณนะ อู้หู..กูจะกราบ แล้วกราบอีก กูจะดีใจกูจะรีบไปอยู่บนก้อนเมฆเลย หลวงตาหรือจะโทรไปหาใคร

มันเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ แต่เขาปล่อยข่าวอย่างนั้น ปล่อยข่าวว่า หลวงตาโทรมา หาเรา สั่งว่าห้ามเราพูด ไอ้เมื่อวานก็พูดไปแล้ว ว่าสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เป็นอกาลิโก ธรรมะคือธรรมะ อ้ออีกเงินอากาศมันเป็นสภาพความเป็นจริงของมันอย่างนั้น ใครจะไป ปิดกั้น ไปห้ามมันไม่ได้ นี่เหมือนกันสัจจะความจริงอกาลิโกมันเป็นความจริงของมัน หลวงตาท่านรู้เรื่องความจริง ท่านจะไม่มาปิดกั้นอากาศไม่เอามือปิดฟ้าหรือ

นี่เขาบอกว่าหลวงตาโทรมาหาเราว่าห้ามเราออกมาวิจารณ์ แล้วก็มุกกลับ เขา บอกว่าพระป่าทั้งหมดบอกว่าให้เขาออกมาเทศน์ ให้ออกมาเทศน์ใหม่ เทศน์ใหม่เพราะ อะไร เพราะเป็นประโยชน์ ประโยชน์ต่อสังคม สังคมได้ประโยชน์มาก กว่านี้ธรรมะตาม สั่งนะ เขามีแต่ อาหารตามสั่ง ไอ้นี้ธรรมะตามสั่ง จะสั่งให้ออกมาเทศน์อีกแล้ว ถ้าสั่งให้ ออกมาเทศน์ บอกมาว่าอาจารย์องค์ไหนบ้างที่บอก อาจารย์องค์ไหนบอกให้พระองค์นี้ ออกมาเทศน์ อาจารย์องค์นั้นต้องเซ็นชื่อไว้เลยว่าให้ออกมาเทศน์ เพราะถ้ามันมีความ เสียหาย อาจารย์องค์นั้นต้องรับผิดชอบด้วย อาจารย์องค์ไหน พระป่าองค์ไหนบอกให้ ออกมาเทศน์ให้เป็นประโยชน์ต่อโลก ประโยชน์อย่างไร

อาหารตามสั่งนะ สิ่งที่เป็นคุณประโยชน์มันเป็นประโยชน์ แต่ถ้าสิ่งที่เป็นโทษล่ะ เพราะมันจะได้ฟอง อย.ถูกใจ ฟอง อย. ถูก ฟอง สดบ. ถูกว่า คำสอนมันสอนถูกหรือ สอนผิด ถ้าอาหารตามสั่งของที่มันเป็นสารพิษ นมมิ่งผสมเมลามีนไซ้ใหม่ ผักมิ่งก็มีแต่

ฟอว์มาติน แล้วนี่แห่ฟอว์มาตินมาเต็มทีเลย ผักที่แห่ฟอว์มาตินมันจะสวยงามมาก ผักถ้ามันปลูกตามธรรมชาติ ผักไร้สารพิษใบมันจะโคนแมลงกัด ใบมันจะไม่สวยงามเลย แต่มันไม่มีโทษให้กับใคร ถ้าผักที่มันแห่ฟอว์มาตินขึ้นมา สิ่งนั้นมันจะสวยงามมาก มันดีมาก นี่ไงถ้าเป็นประโยชน์ สารฟอว์มาตินมันจะให้ประโยชน์ต่อร่างกายได้อย่างไร คุณดูอย่างลูกชิ้นเห็นไหมมันก็ใส่บอแรกซ์ชะแมงกระเดื่อง คืดคืดเลย ถ้ามันบอกว่าให้พระองค์นี้ออกมาเทศน์นะ ให้ออกมาเพื่อสังคมนะ พระองค์นั้นต้องเซ็นชื่อไว้ แล้วเดี๋ยวจะร้องเรียน สคบ. ร้องเรียน ออ. หมดเลย

ถ้าพูดถึงคำพูดอย่างนี้ จริงๆ ก็เราไม่เชื่อนะ เราไม่เชื่อสิ่งที่เขาพูดทั้งหมดเลย เพราะคนถ้ามีศีลมีสัจจะพูดความจริงและคนพูดความจริงจะลุยน้ำลุยไฟที่ไหนก็จะเป็นความจริงวันยังค่ำ แต่ถ้าคนไม่พูดความจริงไม่กล้าลุยน้ำลุยไฟ ไม่กล้าพูดความจริงใจ ถ้าไม่กล้าพูดความจริง พระป่า ครูบาอาจารย์ให้ออกมาเทศน์ออกมาเพื่อสังคม พระป่าองค์นั้นชื่ออะไร หลวงปู่หลวงตาที่ออกมาเทศน์ชื่ออะไรให้เซ็นชื่อไว้ เวลามันผิดถูกขึ้นมาแล้วมันจะได้รู้ว่าคนไหนมีส่วนรับผิดชอบกับสังคมนั้นบ้าง ให้เซ็นชื่อมา เวลาบอกว่าพระป่าให้ออกมาเทศน์ ออกมาหนุนหลัง

คือเรามาตั้งแต่ที่แรก ที่แรกคือไม่มีความมั่นใจ คนเรานะถ้าเป็นคนจริงนะ เห็นไหมหลวงตา เวลาท่านพิจารณาเวทนาถึงที่สุดนั่งตลอดรุ่ง ท่านบอกเลยนะ แหม..พอมันเห็นจริงนะเวทนาสักแต่ว่าเวทนานะ เวทนาหน้าไหนมันจะหลอกกันได้อีกวะ เวทนานะมันก็สูงสุดแค่นี้ พิจารณาเวทนาจนเวทนาจับจิตมันขาดออกจากกันหมดแล้วนะ แหม...มันอยากจะทำรายงาน ขึ้นไปนะ โอ้โฮ..พอรายงานหลวงปู่มัน พอขึ้น ไปรายงานหลวงปู่มันเพราะมันจริงใจ ธรรมดานี้ถ้าเจอหลวงปู่มันทุกคนจะกลัวนะ เพราะเราคิดอะไรท่านก็รู้ทันหมดแล้ว

แต่พอมันเป็นจริงขึ้นมา แหม...มันองอาจกล้าหาญ จะขึ้นไปรายงานท่านเลย พอขึ้นไปรายงาน ท่าน แหม..ไม่กลัวเลยเสียงนี้แผดเลยเต็มทีเลย แล้วพอจบก็หมอบฟังว่าท่านวินิจฉัยว่าถูกหรือผิด รอฟังคำวินิจฉัย ว่าเราถูกหรือผิด พอรายงานจบ รายงานความจริงจนหมดสิ้นแล้ว เป็นอย่างนี้...เวทนาสักแต่ว่าเวทนา เวทนามันปล่อยอย่างนี้มันเป็นความจริงแล้ว แล้วก็หมอบฟังว่าท่านจะวินิจฉัยว่าอย่างไร เอ้อ..ถูกแล้วละ คนเราไม่ได้เกิด ๕ อัฐภาพ คนเรามันเกิดคนเดียว เกิดแล้วไม่ได้ประโยชน์ ถึงเกิด ๕ อัฐภาพก็

คือตายเกิดโดยเปล่าประโยชน์นี้ ท่านบอก “เอ้อ..ถูกแล้วละ ถูกทางแล้ว ต่อไปนี้คนเรา ไม่เกิดไม่ตายไม่กิน ๕ อรรถาภิธาน วิถี ถูกทางแล้วนะ ให้มันคงให้แข็งแรงให้เข้มแข็ง ผู้ มันไป!”

ท่านก็บอก โอ้โฮ...มีคนยูงเว้ย มันก็คึกคักใหญ่เลย ก็ทำใหญ่ นี่ความจริงมันเป็นแบบนี้มีความมั่นใจ แต่อันนี้นะมันไม่มีความมั่นใจ แล้วไม่มีความมั่นใจนะ ตั้งแต่หนังสือเล่มแรกทีออกมาแล้ว “เราไม่ใช่พระป่า เราเป็นพระบ้านที่อยากปฏิบัติ เท่านั้น ถ้าใครอยากปฏิบัติให้ไปหาพระป่า” ไปดูหนังสือเล่มแรกๆ เขาเลย “เราไม่ใช่พระป่า เราเป็นพระบ้านที่อยากปฏิบัติ ถ้าใครอยากปฏิบัติให้ไปหาพระป่า” ถ้าประกาศว่าเป็น พระป่า พระป่าเขาก็ถือนิสสัยกัน พระป่าเขามีครูบาอาจารย์กัน ครูบาอาจารย์ ก็เหมือนกับเราจบมาจากสถาบันใด สถาบันนั้นจะมีครูประจำชั้นจะมีครูของเรา เขาจะไป สืบได้ไง ไปสืบได้ว่า นักเรียนคนไหนเวลาเรียนอยู่มีนิสัยอย่างไร สมุดประจำตัว พฤติกรรมมันเป็นอย่างไร เห็นไหมมันสืบสภาพได้ไง

“เราไม่ใช่พระป่า เราเป็นพระบ้าน เพียงแต่อยากปฏิบัติ” เห็นไหม จะเป็นพระ บ้านก็ยังอยากปฏิบัติอีกนะ เป็นพระบ้านมันไม่มีศกยภาพใช่ไหม เราเป็นพระบ้านแต่อยากปฏิบัติ ฉะนั้นถ้าใครอยากปฏิบัติให้เป็น พระป่า เขาบอกเขาไม่ใช่พระป่านะ แล้วตอนนี้บอกว่าครูบาอาจารย์พระป่าไปหนุน นี่คือตัวเองไม่มีความมั่นใจอะไรเลย ไม่มี ความมั่นใจเพราะอะไรรู้ไหม ไม่มี ความมั่นใจเพราะ ไม่มีองค์ความรู้ ไม่มีความจริง ถ้ามี ความจริงจะไปกลัวใคร อาจารย์สิงห์ทอง อาจารย์จวนไม่เคยกลัวใครเลย เพราะมีความ จริงมีองค์ความรู้ งามจากล้าหาญมาก ถ้าความจริงมันเป็นอย่างนั้น

งามจากล้าหาญมันกล้าพูดความจริง แต่อันนี้ไม่กล้าพูด ความจริงนะ ไม่ใช่พระ ป่า ถ้าเป็นพระป่านั้นก็จะมีครูบาอาจารย์ก็ต้องถือนิสสัย มีพระป่าใช่ไหม พระป่าเขา เคารพครูบาอาจารย์กัน เขาเคารพผู้ที่มีคุณกับเรา แล้วคนที่มีคุณกับเรา เขาจะรู้เอง คนที่ ฝึกลูกศิษย์ลูกหามา จะรู้ว่าลูกศิษย์ลูกหาพวกนี้จะมีโอกาสได้หรือไม่ได้ “ไม่ใช่พระป่า เป็นพระบ้านอยากปฏิบัติ” แต่ตอนนี้บอกว่า ครูบาอาจารย์พระป่าทั้งหมดเลยกลับมา หนุน

เอาให้แน่ๆ อย่างหนึ่งเถอะน่า จะเอาอย่างไรก็บอกมา เอาให้แน่ๆ ลักอย่างหนึ่ง ฉะนั้นบอกว่าถ้าพระป่าครูบาอาจารย์สายป่าสนับสนุนให้ออกมาเทศน์ บอกชื่อมาแล้ว

ให้ครูบาอาจารย์ที่บอกว่าให้ออกมาเทศน์ให้เซ็นชื่อไว้ด้วย เวลาสังคัมมีปัญหาจะได้หาคนรับผิดชอบถูก ถ้าคนรับผิดชอบถูกมันถึงจะเป็นจริง มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าอาหารตามสั่งนี่นะ อาหารตามสั่งตามร้านเขา คุณเวลาถูกค่าเขาไปใช้บริการแล้ว ผิดถูกเขาต้องเสีย เขาร้องเรียนขึ้นมา ร้านอาหารจะอยู่ไม่ได้แน่ แล้วนี่คุณสิ คำว่านมผสม เมลามีน เห็นไหม

“สติไม่ต้องฝึก สติไม่ต้องฝึก สติเป็นเอง เผลอปั๊บสติมาเอง” นี่ไง มันคิดตั้งแต่เริ่มต้นไง เวลาปฏิบัติไป “สมาธิหรือ สมาธิถ้าตั้งใจจดใจผิตหมด แต่ถ้าเพ่งคูดอยู่ แล้วมาลงวิบูลงสมาธิไปเลย” ลงสู่ไหน ก็ลงสู่สมาธิ บอกมาว่าส่วนผสมของอาหารนี้มันผสมด้วยสารพิษทั้งนั้น ถ้าส่วนผสมมันผสมไปด้วยสารพิษทั้งนั้นแล้วประกอบเป็นอาหารขึ้นมา อยากจะรู้ว่าอาหารนั้นจะเปิดร้านที่ไหน ธรรมะตามสั่งพระป่า ที่ไหนจะบอกว่าให้ออกมาเทศน์ ถ้าพระป่าบอกให้ออกมาเทศน์ต้องให้พระป่านั้นเซ็นชื่อไว้ เซ็นชื่อไว้เลย มันเป็นที่ไปไม่ได้เห็นไหม

แต่ถ้ามันเป็นสิ่งที่ไปได้นะ สิ่งที่เป็นไปได้ คุณพิชผักปลอดสารพิษประชาชน เขาก็นิยม สิ่งที่เขาขายกันที่มันแซ่สารพิษ มันเป็นเรื่องธุรกิจเศรษฐกิจ คนเรานี้ะมันก็รู้อะไรถูกอะไรผิด แต่ในเมื่อเศรษฐกิจเราไม่ดี เราจะดำรงชีวิตเรารู้ว่าสิ่งนี้มันเป็นพิษ แต่เขาก็ต้องอยู่ต้องกิน เขาก็ทำของเขาไป แต่ถ้าเลือกได้ใครจะเลือกกินสารพิษ ไม่มีใครเลือกกินสารพิษหรอก ทั้งๆ ที่รู้นะ คนไปจ่ายตลาด ใครไม่รู้บ้างว่าสิ่งนั้น อาหารนั้นผสมด้วยสารพิษอะไรบ้าง ใครไม่รู้บ้าง ก็รู้ทั้งนั้น แต่ทำไมบางคนต้องซื้อล่ะ แต่ถ้าคนเขามีโอกาสที่ไม่ซื้อได้ เขาไม่ซื้อนะ เขาไปหาแต่สิ่งที่ปลอดสารพิษนะ

อันนี้ก็เหมือนกัน อันนี้เรื่องของสังคัมนะ แล้วนี่มันเป็นธรรมะตามสั่งเลย สั่งแล้วบอกว่าครูบาอาจารย์สั่งให้ออกมาเทศน์ แล้วครูบาอาจารย์ที่สั่งให้ออกมาเทศน์ ครูบาอาจารย์มีวุฒิภาวะรู้ว่าเป็นสารพิษหรือไม่เป็นสารพิษไหม ถ้าเป็นสารพิษ สิ่งที่แสดงออกมามันเป็นเรื่องของความเป็นพิษหมด แต่ถ้าจะพูดออกมาเพื่อแสดงธรรม เพื่อเป็นประโยชน์กับโลก คนที่กินสารพิษกินแต่สิ่งที่มันเป็นพิษมันเป็นประโยชน์ไหม แต่ถ้าอาหารที่ไม่เป็นพิษก็เหมือนอาหารทางโลกเขา ก็เป็นอย่างนั้น

นี่ก็เหมือนกัน คนเกิดมามันก็เป็นเรื่องโลกๆ มันมีชีวิตอยู่แล้วละ แต่นี่พูดถึงการแสดงธรรมเพื่อให้เขาดีขึ้นมา ถ้าจะให้เขาดีขึ้นมาสิ่งที่พูดออกมา มันเป็นที่มันเจือปน

ด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ถ้ามันเจือปนด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยาก มันไม่ใช่เรื่องผิดนะ คำว่าไม่ใช่เรื่องผิดนะ ก็เหมือนกับมันเป็นความจริง ความจริงเพราะคนเกิดมามีกิเลสทั้งนั้น คนทำถูกต้องทีเดียวเลยมันไม่มีหรอก มันก็กิเลสทั้งนั้น แต่คำว่ากิเลสที่ครูบาอาจารย์ต้องรู้ ต้องรู้ว่าในเมื่อเริ่มต้นคนที่ปฏิบัติ เราพูดไปแล้วเห็นใหม่ สติปัญญา ๔ นี้ผิดหมด พวกที่ปฏิบัติ ถ้าใครว่าสติปัญญา ๔ สติปัญญา ๔ ผิดทั้งนั้น ผิดเพราะอะไร ผิดเพราะเรามีวิชา ผิดเพราะเรามีกิเลสอยู่ที่นี้การตรีกในกาย เวทนา จิต ธรรม ผิดทั้งนั้น ผิดเพราะอะไร ผิดเพราะไม่เป็นความจริง แต่ต้องทำใหม่ ต้องทำมันเป็นการฝึกฝนใจ ก็ฝึกฝนแบบพระป่าใจ เขาก็บอกว่า “ถ้าสติปัญญา ๔ มันผิดหมดแล้วทำไมครูบาอาจารย์เราสอน สติปัญญา ๔ ละ อ้าวครูบาอาจารย์เราก็สอนสติปัญญา ๔ แต่การสอนนั้นสอนโดยหลักใจใหม่ การสอนนั้นสอนโดยหลัก โดยธรรมของพระพุทธเจ้า แต่การประพฤติปฏิบัติของเรา มันเป็นความจริงขึ้นมาหรือยัง

ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา สิ่งที่มันเจือปนมาด้วยสารพิษ สิ่งที่มันเจือปนมาด้วยอวิชา สิ่งที่มันเจือปนมาด้วยความไม่รู้มันเริ่มเจือจางไป พอเริ่มเจือจางไปเราจะรู้จริงขึ้นมาเรื่อยๆ มันจะรู้จริงหรือรู้ไม่จริงมันอยู่ที่การประพฤติปฏิบัติของเรา เราประกอบอาหารหรือทำบางสิ่งที่ผิดพลาดขึ้นมา มันเป็นความผิดพลาดเห็นใหม่ แต่ความผิดพลาดเพราะอะไร เพราะเราไม่รู้จริง ผิดพลาดแล้วมันยังว่ามันถูกอยู่นะ เพราะอะไร เพราะมันรู้ไม่จริงว่าอะไรมันถูกใจใหม่

แต่เราทำบ่อยครั้ง บ่อยครั้งเข้า พอเราเห็นอาการที่มันถูกต้องขึ้นมา มันแตกต่างจากที่ทำอยู่ไง ที่ทำอยู่ทำแล้วมันก็เป็นสามัญสำนึกของเรานี้แหละ แต่มันทำไปทำไปมันดีขึ้นมา ดีขึ้นมาเห็นใหม่ นั่น สติปัญญา ๔ ที่มันจะดีขึ้นมา ดีขึ้นมาเพราะเหตุนี้ไง ดีขึ้นมาเพราะว่าสิ่งที่เราทำผิด ผิดเพราะทุกคนผิดหมด การปฏิบัติของครูบาอาจารย์ผิดหมด ตั้งแต่พระพุทธเจ้า ๖ ปีก็ผิดหมด ที่ปฏิบัติ ๖ ปีนั้น ถ้ามันถูกมันก็บรรลุธรรมไปแล้วสิ มันก็ผิดมาแล้วทั้งนั้น แล้วครูบาอาจารย์เราก็ผิดมาแล้วทั้งนั้น ผิดมาก่อน พอผิดมาก่อนแล้วมันก็ปฏิบัติให้ถูก

แต่เนื้เวลาเขาสอน ธรรมะตามสั่ง มันไม่มีผิดเลยใจ เผลอปีบสติมาเอง คือทุกอย่างมันจะถูกหมด มันจะมาเองได้หมด คุณจิตไปคุณไปเรื่อยๆ พอคุณไปเรื่อยๆ จิตมันจะวูบลง วูบลงนี้ถูก เขาบอกถูกนะ วูบลงนี้ มันจะวูบลงถ้าจิตมันเป็นสมาธิ เป็นสมาธิสู่จิต

แล้วมันวูบไปไม่มีสติควบคุม มันวูบไปไหน มันก็วูบหายไปสิ ถ้าเรากำหนดพุทโธหรือ ปัญญาอบรมสมาธิ มันจะเป็นสมาธิหรือไม่เป็นสมาธิ เราก็จะมีสติตลอด ครูบาอาจารย์ เราสอนให้ฝึกสติตลอด สติมันจะควบคุมไปตลอด มันจะมีสติสัมปชัญญะไปตลอด นี่มันเป็นความจริงใจ มันไม่ใช่พืชผักผสมสารพิษใจ

แต่ในโลกเห็นใหม่ คุณติ พืชผักในป่ามันก็เป็นธรรมชาติของมัน มันก็เจริญเติบโตของมัน แต่เดิมจิตใจของเราก็เป็นอย่างนั้น แต่คำว่าสารพิษ พอมีสารพิษขึ้นมาเห็นใหม่ พอมีสารพิษเพราะแรงใจ เขาแรงเนื้อแดง สารแรงเนื้อแดงต่างๆ มันเพื่อประโยชน์ของเขา ใต้นี้ก็เหมือนกัน เวลาเอาธรรมะมาสอนใจ โดยธรรมชาติของมันจิตมันก็พัฒนาของมันอยู่อย่างนั้น แต่พอมาสอนใจ

“ผลอบีบสติมาเอง สติไม่ต้องฝึก สติจะเป็นเอง สติจงใจนั้นเป็นความผิด แต่ถ้าสติผลออกมาเองมันจะถูก”

ผลอกับสติมันตรงข้ามกัน ตรงข้ามกัน ผลอกับสติมันจะมาได้อย่างไร ผลอกับมันก็ผลอกไปเลย ผลอกแล้วจะมีสติได้ใจ อ้าว แล้วมีสติจะผลอกได้อย่างไร แต่ผลอบีบสติมาเอง มันเป็นเรื่องที่ตรงข้ามกัน มันเหมือนไม้หกมันจะเป็นของมันไปเอง

“อ้าวสมาธิหรือ สมาธิตัวแข็งๆ นะ ใครทำสมาธิจะได้ฌาน ๒ นะ จะต้องใช้ปัญญาไปเลยนะ ปัญญานี้เป็นวิปัสสนาญาณนะ แวบ พอใช้ปัญญาไปมันจะเห็นนิพพาน แวบ เห็นนิพพานแวบ”

คำว่าเห็นนิพพานแวบๆ มันก็เหมือนพวกเราปฏิบัติ ถ้าจิตมันลงมันอาจมีแสงบ้าง มีความสว่างบ้าง มันก็แค่นั้น คำว่านิพพาน นิพพานของเขานี้เราไม่เคยฟังเลยนะ เราไม่เชื่อหรือใครเห็นนิพพานบอกกุทีวะ ใครเห็นนิพพานบอกกุที ภูขอคูชิว่าใครจะเห็นนิพพาน

“พิจารณาไปจะเห็นนิพพานแวบ ๑ แวบ ๒ แวบ ๓ ๓ ขณะ ถ้า ๓ ขณะจะเป็นโสคาบัน ถ้า ๔ ขณะ..”

ไอ้โฮ ไอ้โฮ อย่างนี้กุเปิด ไฟ ๒ - ๓ ที่ไฟ เปิดที่ก็สว่างที่ ปิดแล้วก็ดับ พอกุเปิดไฟ สามทีนะ เปิดปิดเปิดปิด ๓ ทีกุเป็นพระโสคาบัน เปิดปิดเปิดปิด ๔ ทีกุเป็นพระสกิทา

เปิดไฟปิดไฟ พอเปิดก็เห็นแสงสว่างไข่มุข พอปิดมันก็มีไข่มุข ก็เห็นนิพพานแว้ว
แว้วที่หนึ่ง เห็นขณะ สามขณะ สี่ขณะ

เพราะอะไรรู้ใหม่ พอบอกว่าครูบาอาจารย์สั่งให้ออกมาเทศน์ สั่งให้ออกมาสอน
เห็นใหม่ หลวงตา เวลาพูดถึงเรา จะพูดให้เป็นกิจจะลักษณะ หลวงตาสั่งให้พระสงฆ์ห้าม
ออกมากล่าวจาบจ้วงคนอื่น แต่เวลาครูบาอาจารย์ที่ให้ออกมาเทศน์กลับไม่มีชื่อเลย เวลา
หลวงตาสั่งพระสงฆ์นะ แต่เวลาครูบาอาจารย์ที่สั่งเขาไม่มีชื่อเลยนะ เพราะอะไรรู้ใหม่
เพราะนิสัยเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ค่านำหนังสือเล่มแรกๆ แล้ว เราไม่ใช่พระป่า เราเป็นพระ
บ้านที่อยากปฏิบัติ คือไม่มีที่ไปที่ไป ใครจะได้ตรวจสอบเราไม่ได้

อันนี้ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์สายป่าเยอะไปหมดเลยนะ ใ้เราออกมาเทศน์แต่
องค์ไหนบ้างไม่รู้ องค์ไหนบ้างไม่รู้ แต่สั่งคมก็เชื่อนะ เพราะสั่งคมเชื่อว่าพระพุทธ เห็น
ใหม่พระพุทธ พระต้องมีศีล แต่ความจริงนี้พระไม่มีศีล ถ้าพระมีศีลนะเรื่องตัวบุคคล เรื่อง
ธรรมวินัยนะ หลวงตาท่านบอกเลย เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปนะ แสดงธรรมอยู่นี้เหยียบ
หัวพระพุทธเจ้าอยู่แล้วว่าแสดงธรรม คือทำผิด ผิดวินัยอยู่แล้วยังแสดงธรรมอยู่ เหยียบ
หัวพระพุทธเจ้าอยู่ฝ่าเท้า แต่พูดธรรมะพระพุทธเจ้านะ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาพูด พูดอย่างนั้น มันเป็นไปได้ ถ้ามันจะเป็นไปได้นะเราพูด
กันเรื่องข้อเท็จจริง เราพูดกันเรื่องสัจจะ เรื่องสัจจะอริยสัจจะ ตัวบุคคลแยกออกไป ถ้าเรา
ทำคุณงามความดีแล้วนะ หลวงตาท่านไม่เคยพูดถึงหลวงปู่มั่นเลยจริงๆ ที่อุปัฏฐากหลวง
ปู่มั่นอยู่ ๘ ปี ออกมานะ ไม่เคย หลวงปู่มั่นไม่เคยชมหลวงตาว่าดีเลย หลวงตาเวลาพูด
ถึงหลวงปู่มั่นนะ มีแต่หลวงปู่มั่นสับเขกอย่างเดียว ทั้งสับทั้งเขก ทั้งอะไรเลย ท่านปีบมา
ท่านเคঁนมาจนหลวงตาท่านเป็นพระผู้ที่มีหลักมีเกณฑ์มา แต่เวลาคนอื่นเขาเจียนกันนะ
ก็เหมือนกัน หลวงปู่มั่นชมว่าดีอย่างนี้ หลวงปู่มั่นชมว่าดีอย่างนั้น นี่ไงหลวงตาใช้คำว่า
อย่างนี้นะ พวกนี้ชอบขยอตัวเอง ขยอตัวเองคือขอให้ตัวเองมีชื่อเสียง อยากดัง ขยอตัวเอง แต่
หลวงตาท่านไม่เคยทำนะ ท่านไม่เคยทำเห็นใหม่ ไม่เคยทำแล้วยังเคารพบูชาด้วย คำว่า
เคารพบูชา นะ เคารพบูชา อันนี้ต่างหาก ไม่ต้องให้ครูบาอาจารย์บอกว่าให้ออกมาเทศน์
ถ้ามันเป็นสัจจะความจริง เราารู้เอง เราารู้เองว่าอะไรควรหรือไม่ควร

ถ้าอะไรควรหรือไม่ควรนะ มันมีเห็นใหม่ พวกโยมปฏิบัติแล้วไปหาหลวงตาไป
หลวงตา หลวงตาจะอึ้งขึ้นเป็นพระอรหันต์แล้วละ แล้วให้อึ้งขึ้นทำอะไรต่อ หลวงตาท่านก็

ถามกลับนะ เราไม่เห็นถามใครเลย แล้วตัวท่านเองไม่เห็นต้องถามใครเลยว่าจะทำอะไร และไม่ต้องทำอะไร ทำไมพระอรหันต์ต้องไปถามท่าน พระอรหันต์ต้องไปถามหลวงตา หลวงตาอะ หลวงตาอะ หนูสิ้นสงสัยแล้ว หนูเป็นพระอรหันต์ หนูควรจะทำอย่างไรต่อไป ต้องการให้หลวงตาบอกว่าให้ทำไยยังงั้นยังงั้น แล้วก็อ้างหลวงตาว่า หลวงตาสั่งให้ทำยังงั้นยังงั้น มันก็อรหันต์เอ็งไม่มีคุณธรรมในใจเลยหรือวะ อรหันต์ไม่รู้เลยว่าอะไรควรไม่ควร จะสอนใครไม่สอนใครเลยหรือ

ถ้าเป็นอรหันต์มันจะรู้อะไรควรหรือไม่ควรในใจแล้ว เพราะความที่จะเป็นพระอรหันต์นี้มันแสนยาก พอมันแสนยากนะกว่าที่จะเป็นมาได้ ถ้าเป็นมาได้แล้ว สิ่งที่เป็นมานี้มันสุขยอดคนะ สุขยอด คือนี่วิชาการของเรา นี่องค์ความรู้ของเรา แล้วที่เราจะสั่งสอนเขา เราจะเอาองค์ความรู้แบบนี้พยายามจะสั่งสอนเขา แล้วองค์ความรู้แบบนี้ เขาเข้าถึงไม่ได้ เขาเข้าใจด้วยไม่ได้ ถ้าเขาเข้าถึงไม่ได้เขาเข้าใจไม่ได้ องค์ความรู้นี้มันจะเปรียบเทียบกับองค์ความรู้ทางโลกอย่างไร

องค์ความรู้ทางโลก อย่างเช่น เวลาพูดถึงธรรมะ ธรรมะนี้บุคคลาธิษฐาน ไม่มีจริงหรือ เวลาพระพุทธเจ้าแสดงธรรมหรือครูบาอาจารย์แสดงธรรมออกมา เป็นบุคคลาธิษฐาน คำว่าบุคคลาธิษฐานคือตัวอย่าง หลวงตาบอกว่าจิตแท้ๆ ธรรมแท้ๆ ในใจมันพูดออกมาไม่ได้ ฉะนั้นมันต้องเสวยอารมณ์ เสวยสมมุติ พูดออกมาโดยสมมุติ คำพูดนี้เป็นสมมุติ ยืน เดิน นั่ง นอน นี่มันสมมุติหมดคนะ ยืน เดิน นั่ง นอน คำพูดเราเหล่านี้ สมมุติกริยาของมันทั้งนั้น กริยาของมันเห็นไหม ถ้าเป็นพระอรหันต์จริงมันมีองค์ความรู้เช่นนั้น สิ่งทีพูดมา เราก็รู้ที่อยู่เราพูดมาเพื่อเป็นบุคคลาธิษฐาน พูดมาเพื่อให้เขาเข้าใจ เพื่อให้เขาจับต้องได้ เพื่อให้เขาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา แล้วความจริงที่มันเป็นจริงมันเป็นอย่างไร

ถ้าเหตุและผลมันรู้จริงเห็นไหม เหตุและผลสิ่งที่มันเป็นสมมุติถ้ามันสร้างขึ้นมาจาก สីล สมาธิ ปัญญา มันเป็นสมมุติ สีล สมาธิ ปัญญา ก็เป็นสมมุติ สมมุติมันเกิดขึ้นมาจากการกระทำ สมมุติอันนี้มันสมมุติของมัน มรรคสมังคีรวมตัวขึ้นมาแล้วมันสมมุติเจตปหาน สมมุติเจตปหานจากสมมุติจากวิธีการ แล้วเป้าหมายที่มันเป็นไป คนที่เป็นเขาตัวเอง พอมันเป็นมันรู้เอง พอมันรู้ มันรู้ ก็เอ๊ะ เอ๊ะ เพราะว่ามันพูดกันมันเข้าใจได้ ถ้ามันเข้าใจได้ องค์ความรู้เช่นนั้น

ถ้าองค์ความรู้แบบนี้ที่มันเกิดขึ้นมา มรรคญาณ มรรคสมังคีในหัวใจ ทางอันเอก มรรคมันเกิดอย่างนี้ มรรครวมตัวอย่างนี้ มรรคญาณเกิด ขณิกัตถ์เกิดญาณทัสสนะ เกิด ญาณ อุทปาติ วิชชา อุทปาติ อาโลโก อุทปาติ มรรค ๘ มันรวมตัว ที่พฤติกรรมมันเกิดขึ้นมา สิ่งที่มันเกิดขึ้นมา พอเกิดขึ้นมามันเหนือโลก โลกไม่มี ความเข้าใจของโลกไม่มี ถ้าคนมีความเข้าใจได้ขนาดนี้ จิตมันทำงานของมัน มรรคญาณมันเกิดของมัน มรรคจะเห็นใหม่

เราพูดบ่อย ไอ้หินแกรนิตที่ไปแกะเป็นธรรมจักร ธรรมจักรเขาแกะไว้ให้หมาเยี้ยว ไอ้ธรรมจักร จักรที่เกิดจากหัวใจ ปัญญาที่มันหมุนขึ้นมา อันนี้ต่างหากมันเป็นความจริง อันนี้ต่างหากมันเป็น นามธรรมที่เป็นความจริง ไอ้หินแกรนิตธรรมจักรนั้นแกะไว้ให้หมาเยี้ยวนะ คูสิ เขาตั้งไว้หามันก็ไปเยี้ยวอยู่นั่น แต่ไอ้จักรอันนี้มันเกิดขึ้นมา อันนี้ก็เป็นความจริง แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นมาตามความจริงเห็นใหม่ ความจริงมันจริงอย่างไร ถ้ามันจริงอย่างไร แล้วโลกเขาจะรู้กับเราได้ไหม ถ้าโลกเขาไม่รู้ ถ้าครูบาอาจารย์ให้ออกมาเทศน์ เทศน์อย่างไร

การเทศน์ที่ประเสริฐที่สุด หลวงตาสอนเลยว่าสอนโดยไม่สอนนะ นั่งเฉยๆ นั่นแหละ เพราะพระองค์นั้นทำตัวดี พระองค์นั้นอยู่ในศีลในธรรม คนเขาเห็นเขากราบเขาไปไหนนะ การสอนอย่างดีที่สุดคือตัวอย่างที่ตัวเองทำอยู่นั่น ตัวเองที่นั่งอยู่เฉยๆ เป็นพระแล้วประกอบสัมมาอาชีวะอยู่โดยพระที่บริสุทธิ์ นี่คือการเทศน์ที่บันลือลั่นเลย แล้วเวลาแหกปากออกไปนี่มันอีกเรื่องหนึ่งนะ เวลาเทศน์แหกปากออกไปเทศน์ด้วยเสียงแล้วนะ แต่การเทศน์ที่ดีที่สุดคือชีวิตของพระ ตื่นเช้าขึ้นมาทำอะไร ออกบิณฑบาตกลับมาแล้วทำอะไร บิณฑบาตฉันเสร็จแล้วทำอะไร ทำเสร็จแล้วพฤติกรรมอยู่อย่างไร ตกกลางวันขึ้นมาซื้อวัตรทำอย่างไร เก็บกวาดอย่างไร วัตรนี้ทำอย่างไร วัตรนี้ทำเสร็จแล้วหัวค้ำทำอย่างไร ดึกนอนอย่างไร สอนใครอย่างไร นี่ตัวอย่างนี้สำคัญมาก นี่คือการเทศน์โดยไม่ต้องสอน สอนที่สำคัญที่สุดคือสอนโดยการไม่สอน แล้วสอนแบบที่อย่างหยาบกว่าการไม่สอนคือสอนด้วยการแหกปาก ๆ สอน แต่สอนที่ประเสริฐที่สุดคือการไม่สอน ไม่มีครูบาอาจารย์องค์ไหนให้ออกมาแหกปากหรือกถ้าตัวเองยังทำคืออยู่นะ ถ้าตัวเองมันสอนโดยไม่สอน สอนด้วยชีวิตความเป็นอยู่ของเราที่แหละ

ชีวิตๆ หนึ่งนะ อย่าง โยมนี้ตั้งแต่เกิดมาจนปานนี้จนกลางคน ชีวิตนี้สมบุกสมบัน มาแค่นี้แล้วแล้วจะอายุมากขึ้นมา กว่าจะเป็นจะตายนี้ชีวิตหนึ่งนี่มันสมบุกสมบันมา แค่นี้ แล้วพระองค์หนึ่งตั้งแต่เกิด ตั้งแต่บวชมาเป็นเณร แล้วก็บวชเป็นพระหนุ่มๆ แล้วบวชเป็นพระกลางคน แล้วบวชเป็นพระผู้เฒ่า แล้วท่านก็เสียชีวิตไป ชีวิตพระของท่านเรียบง่าย ชีวิตพระของท่านดีงาม นี่ไงเทศน์อันนี้ เทศน์ประเสริฐที่สุด

ก่อนจะสอนต้องสอนตัวเองก่อน อย่าอ้างว่าครูบาอาจารย์สั่งให้สอน ไม่เชื่อ เราไม่เคยเชื่อเลย เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะมันเป็นประเพณีวัฒนธรรมของพระกรรมฐาน เขาถือไปป่า ถ้ามีครูบาอาจารย์อยู่ทุกคนไม่ออกมาแสดงหรืออก เช่นสมัยหลวงปู่มั่นอยู่ ครูบาอาจารย์ท่านจะเกรงกลัวหลวงปู่มั่นมาก แล้วเวลาเราจะแสดงธรรม เราต้องขอโอกาสนะ ถ้ามีพระผู้ใหญ่ที่มีพรรษามากกว่า เราจะเทศน์โดยขึ้นไปเทศน์เลยนั่นเราจะไปปฏิบัติทันทีเลย ถ้าเป็นพระที่มีพรรษามากกว่าในอาวาสนั้น ในสถานที่นั้นมีพระองค์ใดที่มีอาวุโสสูงสุด เขาเรียกประธานสงฆ์

พระกรรมฐานเราเคารพในธรรมและวินัย วินัยคือบวชก่อนคืออาวุโส ถ้ามีพระที่อาวุโสกว่า พระที่อ่อนกว่า อ่อนพรรษากว่าจะไม่กล้าแสดงธรรม เพราะมันเป็นการเหยียบหัวพระพุทธรเจ้า เหยียบธรรมวินัย เหยียบหัวพระพุทธรเจ้าไปแล้วแสดงธรรม แล้วนี่บอกว่าครูบาอาจารย์พระป่าให้ออกมาเทศน์ ออกมาเทศน์มันขัดแย้งกัน นี่ไง เพราะบวชมาแล้วไม่มีนิสัย ไม่ถือนิสัยครูบาอาจารย์ก็ไม่เข้าใจประเพณีวัฒนธรรม นี่ประเพณีวัฒนธรรมนะ แล้วธรรมวินัยนั่นอีกเรื่องหนึ่งนะ

ประเพณีวัฒนธรรมของพระกรรมฐานนั้น ถ้ามีอาวุโสมากกว่า พระที่อาวุโสต่ำกว่าจะไม่แสดงธรรม แล้วถ้าเกิดวิกฤติถึงการหนึ่งนั้น พระที่มีอาวุโสน้อยกว่ามีคุณธรรม ครูบาอาจารย์ท่านอนุญาตให้แสดงธรรม ถ้าอนุญาตให้แสดงธรรม พระที่อาวุโสน้อยกว่าต้องขอโอกาส ต้องกล่าวขอโอกาสเพื่อขอให้ได้แสดงธรรม ถ้าพระผู้ใหญ่ท่านอนุญาต อธิบดีนั้นจะไม่มี แต่ถ้าพระผู้ใหญ่ท่านไม่อนุญาตขอโอกาสก็ไม่ให้ ถ้าขอโอกาสแล้วบอกไม่ให้แสดงเพราะเราเป็นประธานสงฆ์ เป็นหน้าที่ของประธานสงฆ์ คูสิ เวลาสวดปาฏิโมกข์ ...โอกาสังเมกันเต เถโร เทตุ ปาฏิโมกข์ อุตสิตุง... เห็นไหม

ข้าพเจ้าขอโอกาสแสดงปาฏิโมกข์ แล้วพระที่เป็นประธานสงฆ์ พระที่อาวุโสมากกว่าก็กล่าวคำอนุญาตให้แสดง แม้แต่การสวดปาฏิโมกข์ยังต้องขอโอกาส แล้วผู้ที่

เป็นประธานสงฆ์ต้องให้โอกาส ถ้าผู้ที่เป็นประธานสงฆ์ไม่ให้โอกาส จะแสดงไม่ได้ แสดงไม่ได้ แต่ถ้าผู้ที่เป็นประธานสงฆ์ให้โอกาสแล้ว พระที่อาวุโสต่ำกว่าขึ้นแสดงปาฏิโมกข์ เห็นไหม การแสดงปาฏิโมกข์นั้นสำคัญด้วยนะ เพราะแต่เดิมพระพุทธเจ้าเป็นผู้แสดงปาฏิโมกข์เอง พระพุทธเจ้าเป็นคนบัญญัติพระธรรมวินัย และพระพุทธเจ้าเป็นคนแสดงธรรมวินัยนี้เอง

แล้วมีอยู่คราวหนึ่ง ที่พระพุทธเจ้าแสดงธรรมวินัยแล้วถึงเวลาอุโบสถแล้ว พระพุทธเจ้านั่งเฉยเพราะพระจันทร์ขึ้น ใจ พระอาณนทกัณฐ์นั่งอยู่นะ พอถึงมัชฌิมยามเที่ยงคืนก็ขออาราธนาให้พระพุทธเจ้าแสดงปาฏิโมกข์ พระพุทธเจ้าก็เฉยพอถึงเกือบสว่าง ก็ขออาราธนาอีก พระพุทธเจ้าถึงบอกออกมาว่าเราแสดงไม่ได้ เพราะมีพระไม่บริสุทธิเข้ามาอยู่ในนี้ ๒ องค์ ถ้าแสดงไปพระ ๒ องค์นี้ศีรยะจะแตกเป็น ๘ เสี่ยง หรือไม่ก็พระ ๒ องค์นี้จะตกนรกอเวจี พระอนรุทธะเป็นผู้ที่มีฤทธิ์มากกำหนดจิตดูทันทีเลย มีพระอยู่ ๒ องค์ที่เป็นอาบัติใจ ลุกขึ้น ไปจับมือ ๒ องค์นั้นแล้วลุกออกไปเลย ดิ่งออกไปแล้วกลับมาอาราธนาพระพุทธเจ้า

“พระที่เป็นอสังขีพระที่ไม่บริสุทธิได้ออกไปจากสังฆะนี้แล้ว ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงปาฏิโมกข์เถิด”

พระพุทธเจ้าท่านสลัดใจมาก มีอยู่ในพระไตรปิฎกนะ พระพุทธเจ้าบอกว่า

“ตั้งแต่นี้ไป เราจะไม่แสดงปาฏิโมกข์อีกแล้ว ให้สงฆ์แสดงปาฏิโมกข์แทนกันเอง เราตถาคตอนุญาต”

เพราะเราไม่ยอมแสดง เพราะถ้าแสดงไป เพราะพระพุทธเจ้าเป็นศาสดามีฤทธิ์มีเดชมาก สิ่งใดที่มีความขัดแย้งในสังฆะ ถ้าพระพุทธเจ้าแสดงออกไป ผู้ที่ขัดแย้งนั้นศีรยะจะแตกทันทีเลย พอศีรยะจะแตกทันที นี่เป็นความจริงที่ศีรยะจะแตกเพราะด้วยบารมีธรรมนะ ทีนี้พระพุทธเจ้าด้วยความเมตตาเห็นไหม ท่านไม่ยอมทำเลย ท่านทำกิจของสงฆ์นี้แหละ แต่พระสงฆ์ ๒ องค์นั้นศีรยะจะแตกเป็น ๘ เสี่ยง ท่านไม่ได้ฆ่าพระสงฆ์ ๒ องค์นั้นนะ แต่ท่านทำเพื่อสังฆกรรมนะ ท่านยังไม่ทำเลยเห็นไหม สังฆกรรมนั้นจะทำได้เลย

สุดท้ายแล้วพระอนรุทธะเอาพระ ๒ องค์นั้นออกไป พระพุทธเจ้าเลยบอกว่าเรา สลดสังเวชใจ ต่อไปนี้เราไม่แสดงอีกแล้ว ฉะนั้นให้พระนี่เป็นผู้แสดงกันเอง ตั้งแต่นั้นมา พระเรานี้ก็ท่องจำปาฏิโมกข์ ท่องจำปาฏิโมกข์จนชำนาญ แล้วก็แสดงปาฏิโมกข์แทนองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฉะนั้น ผู้ที่ขอโอกาส... โอกาสสังฆกันตเถโร เทตฺวา ปาฏิโมกขัง อุตฺตริตฺตํ... ขนาด จะขอโอกาสแสดงธรรมแทนพระพุทธเจ้านะ ยังต้องขอโอกาส พอขอโอกาสเสร็จแล้ว เวลาเทศน์ เวลาขึ้นแสดงธรรม แสดงธรรมแทนพระพุทธเจ้า ผู้ที่สวดปาฏิโมกข์จะนั่งสูงกว่าพระประธาน แม้แต่องค์สมเด็จพระสังฆราชเวลาแสดงปาฏิโมกข์ท่านยังนั่งอยู่ได้ ธรรมมาสน์เลย เพราะขณะที่แสดงอยู่นั้นผู้ที่แสดงทำการแทนพระพุทธเจ้า ฉะนั้นผู้ที่ แสดงปาฏิโมกข์จะมีอานิสงส์มาก แสดงปาฏิโมกข์เองก็มีอานิสงส์ด้วย แล้วพอแสดงไป แล้วนี่มันทำให้สังฆะสงฆ์นั้นมันได้ตรวจทานเหมือนกับได้ตรวจทานธรรมวินัย ตรวจทานความบกพร่องของตัวเองเห็นไหม มันเป็นหลักของศาสนาให้ศาสนานั้นคงได้ นี้ ขนาดนี้ยังต้องขอโอกาสเลย

แล้วนี่บอกว่าพระกรรมฐาน พระแก้ว พระผู้เฒ่า พระมีอำนาจวาสนาบารมี ทั้งหมดเลย บอกให้ออกมาแสดงธรรมเพื่อประโยชน์แก่ศาสนา ประโยชน์ของใครล่ะ ประโยชน์ที่ตัวเองเห็นนะสิ ธรรมะตามสั่ง เขาเห็นประโยชน์แต่เราเห็นโทษ เราเห็นมันเป็นโทษ เราเห็นว่าอาหารนั้นมันผสมด้วยสารพิษทั้งนั้น เพราะคำสอนนั้นมันเป็นพิษ ทั้งๆ ที่ตัวเองคิดว่าเป็นธรรมะของพระพุทธเจ้านะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม สีล สมาธิ ปัญญา นี่เขาก็แสดง สีล สมาธิ ปัญญา เหมือนกันนะ แต่แสดงโดยอวิชา แสดงด้วยความไม่รู้ พอแสดงด้วยความไม่รู้นะ คูสิ ปีน ผู้ที่มีปิ่นในบ้านเขามีไว้ปกป้องทรัพย์สินของเขา แต่ในทางกฎหมายเขา จะเตือนตลอดเวลา ปิ่น วัตถุไวไฟ ต้องเก็บไว้ให้พ้นมือเด็ก เพราะเด็กมันเอาไปเล่นกัน มันทำให้เกิดอันตรายได้ถึงกับเสียชีวิต ปิ่น ไฟแช็ค ไฟต่างๆ สิ่งที่เขาไว้เป็นประโยชน์ ในครอบครัวต้องเก็บไว้ให้พ้นมือเด็ก แต่ผู้ใหญ่ใช้เป็นประโยชน์ เพราะสิ่งนี้เขาเอาไว้ ปกป้องทรัพย์สินของเขา

ธรรมะของพระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ผู้ที่มีวุฒิภาวะพร้อม องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาแสดงธรรมอนุปพิภพ ผู้ที่ไม่พร้อมให้ทำทาน แต่ทำทานเขาก็

ควักแทบจะไม่ออกจากกระเป๋าเขาแล้ว กว่าจะควักออกจากกระเป๋าจะทำทาน โอ้โฮ ดิ่งแล้วดิ่งอีกนะ คนอย่างนี้หรือจะไปนิพพาน ฉะนั้นอนุப்புพิกถาต้องให้มีความพร้อมในเรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องเนกขัมมะ สุดท้ายแล้วจิตควรแก่การงาน พระพุทธเจ้าถึงแสดงอริยสัจนะ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค แล้วทุกข์มันทุกข์ของใคร

ไอ้เราที่มันบ่นทุกข์ๆ กันนี้ ทุกข์ประจำธาตุขันธ์ ทุกข์เพราะร่างกายมันขาดสารอาหาร ทุกข์เพราะความทุกข์ความร้อน แต่ความทุกข์ของใจไม่ใช่ทุกข์อย่างนี้ ความทุกข์ของใจมันเป็น.. เรามีเงินทองมหาศาลอยู่ที่คนละ ๕๐ ล้าน มีเงินกองเท่ากับ ๕ ภูเขา นอนแช่น้ำแข็งตลอดเวลาแต่มันก็ร้องว่าทุกข์ ร้องว่าทุกข์ ยิ่งคนยิ่งใกล้ตายยิ่งทุกข์ตายเลย เพราะมันห่วงสมบัติของมันไม่ยอมพลัดพรากเลย แต่เวลาทุกข์ประจำธาตุขันธ์ ทุกข์คือการแสวงหาปัจจัยเครื่องอาศัยนี้ไง แล้วทุกข์ๆ ของใคร ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มันทุกข์อย่างไร มันทุกข์อย่างไร มันทุกข์ตรงไหน หลวงตาพูดประจำ กิเลสมันมานะ มันมาจีรค ในหัวใจเราแล้วมันก็ไปแล้ว ตัวเองยังไม่ตื่นเลยยังไม่ทุกข์เลยนะพอตื่นขึ้นมาอะ ไอ้ทุกข์ กิเลสมันไปแล้วมันไปนอนหลับคร่ำครวญ เราเพิ่งทุกข์เห็นใหม่ เพราะจิตเรามันไม่เป็นปัจจุบัน จิตเรามันไม่มีหลักของสมาธิเราไม่เห็นหรือ

ฉะนั้นที่บอกว่าเวลาแสดงธรรมของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าแสดงศีล สมาธิ ปัญญา ครูบาอาจารย์ก็แสดง ศีล สมาธิ ปัญญา ไอ้คนพูดก็แสดง ศีล สมาธิ ปัญญา ทำไมมันผิดละมันผิดเพราะอย่างไร ทุกข์มันมาจากไหน สติมันมาอย่างไร สมาธิมันมาอย่างไร จิตมันเป็นจิต แล้วสมาธิมันเกิดจากจิตอย่างไร อะไรเป็นสมาธิอะไรเป็นจิต อะไรเป็นปัญญา อะไรเป็นโลกุตระปัญญา อะไรเป็นโลกียปัญญา อะไรเป็นจินตามยปัญญา สติมันมีอะไรเป็นสติเป็นมหาสติ ทำไมมันมีสติอัตโนมัติ มันแตกต่างกันอย่างไร โอ๊ย... ถ้าเป็นพระอรหันต์นะเรื่องอย่างนี้ไม่รู้ ก็ไปเปิด ไอ้ธรรมะตามสั่ง เอ้า..ถ้าเอานมมานะ เขาก็เอานมผสมเมลามีนมานะถูกๆ ไม่ก็ตั้งค์ เอามาให้เต็มไปหมดเลย ไอ้นี้ก็ขายใหญ่เลย ได้กำไรเลย แล้วก็ฝึกเซฟฟอร์มมาลิ้นมาแต่ชาติที่แล้ว โอ๊ย...แข็งเป็นพลาสติกเลย อันนี้ดีมาก

เพราะอะไรเพราะเขาไม่รู้ตรงนี้ไง ถ้าไม่รู้ตรงนี้สอนไปมันผิดทั้งนั้น สติ ฝึกสติ ฝึกอย่างไร เพราะลูกศิษย์ของเขา ในการล้างสมองเขาบอกว่า การเพ่ง การเกร็ง คนเมืองทำสติไม่ได้ ทำสมาธิไม่ได้ ต้องใช้ปัญญาไปเลย แล้วปัญญาอะไร ปัญญากิเลสทั้งนั้น ปัญญาที่ฝึกขึ้นมาปัญญากิเลสทั้งนั้น เขาเรียกโลกียปัญญา ปัญญาเกิดจากภพ ปัญญาเกิด

จากเรา คุณศาสตราจารย์ด็อกเตอร์ทำวิจัยนั่นกิเลสทั้งหมดเลย กิเลสมันเกิดจากอะไร มันเกิดจากจิต มันเกิดจากภพ ความคิดเกิดจากอะไรชีวิตนี้เกิดจากอะไร อะไรทำให้เกิด ปฏิสนธิจิตมันอยู่ที่ไหน ความคิดมันตั้งอยู่บนอะไร

พลังงานนี้เห็นไหม คูสิ ไฟฟ้าสถิตบนอากาศเยอะแยะไปหมดเลย แล้วใครได้ประโยชน์จากมัน ทำไมไฟฟ้าที่เกิดขึ้นมาจากพลังงานจากใดที่มันปั่นขึ้นมา ทำไมเรามีสายส่งขึ้นมาให้เป็นประโยชน์กับเรา แล้วไฟฟ้าสถิตบนอากาศมันเป็นประโยชน์กับใคร ความคิดที่มันเกิดเลื่อนลอยที่มันไม่มีเจ้าของ ที่มันไม่มีที่ตั้งมา มันเกิดประโยชน์กับใคร ความคิดที่เกิดจากจิต ความคิดที่เกิดจากเรา โลกียปัญญาที่เกิดขึ้นมานี้เป็นความคิดของกิเลสทั้งหมด จะมีปัญญามีความรู้ขนาดไหนมันคือวิชาชีพ กิเลสทั้งหมดเพราะมันเกิดจากกิเลส เพราะมันเกิดจากอวิชา เพราะมันเกิดจากภพ แล้วถ้าไม่ทำความสงบเข้ามาที่มัน แล้วถ้าไม่ทำความสะอาดมัน มันจะเกิดปัญญาเป็นธรรมะขึ้นมาได้อย่างไร

นี่ไง ถึงบอกว่าอาจารย์องค์ไหนที่บอกให้ออกมาสอน อาจารย์องค์นั้นต้องเซ็นชื่อไว้ด้วย หลวงปู่ไหนก็ต้องเซ็นชื่อมา แล้วเดี๋ยวไอ้บ้าหงบนี้มันจะตามไปถอนหงอก เอ้า.. ใครให้สอนบอกมาสิ ใครให้ออกมาสอนบอกมา พูดพล่อยๆ ไง เมื่อวานก็พูดอย่างหนึ่ง วันนี้ก็พูดอย่างหนึ่ง เวลาบอกนะบอกว่า พระสงบ หลวงตาเลยแหละ หลวงตาบอกว่า ห้ามสอน ห้ามออกมาวิจารณ์ ไม่ได้วิจารณ์หรือคุณพระธรรมะแล้วเราก็พูดในวัดเราด้วย ไม่ได้พูดที่ไหนเลย ไม่เคยวิจารณ์ใครเลย พูดข้อเท็จจริง ไม่วิจารณ์บุคคลไม่วิจารณ์ พูดข้อเท็จจริง เวลาหลวงตาบอกว่าพระสงบห้ามพูด เราไม่เชื่ออยู่แล้ว แต่เราออกมาพูดเพราะอะไรรู้ไหม ออกมาพูดเพื่อจะถลกหนังไอ้พวกมารยาสาโลย พวกเล่ห้กถ เขาเรียกว่ามันเป็นการประชาสัมพันธ์ทางโลกไป ปล่อยให้ไปก่อนซะใหม่ แล้วมีคนยุต่อ จุดประเด็นให้ได้ พอประเด็นนี้ติดแล้วนี่ก็สื่อกันไปสื่อกันไป

เพราะฉะนั้นพอสื่อกันไปมันก็จะเป็นอย่างที่พูด เป็นชั้นหนึ่งเห็นไหม เวลาบอกว่าพระสงบนี้หลวงตาไม่ให้สอน แต่เวลาเขานี้ครูบาอาจารย์ให้สอน เอ..เวลาของเรามีหลวงตาด้วยนะ เวลาของเขานี้ไม่รู้ชื่ออะไร ไม่รู้ชื่ออะไรวะ แล้วชื่ออะไรก็บอกมาบ้างสิ เพราะอะไรรู้ไหม เพราะถ้าระบุชื่อมานี้มันเสียหายมากเสียหายเพราะสิ่งที่แสดงออกมามันเป็นอธรรม มันเป็นเรื่องที่พิสูจน์ได้ สิ่งที่เราบอกว่า สิ่งนี้มันเป็นเรื่องที่ผิดพลาด แล้วมันเป็นเรื่อง

หลักฐาน มีใครบ้างจะบอกว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูก ถ้าใครยอมรับว่าสิ่งนั้นถูก แสดงว่าคนๆ นั้นไม่รู้ใจ

ฉะนั้น อาจารย์องค์ไหนจะเอาชื่อเสียงมาการันตีขอให้ระบุชื่อมา ระบุชื่อมา เราเอาข้อเท็จจริงตรงนี้ไป เอาข้อเท็จจริงว่าถูกหรือผิด สติมันเป็นอย่างใด สมาธิมันเป็นอย่างใด ปัญญามันเป็นอย่างใด แล้วขณะที่เป็น โสดาบัน เป็นสกิทา เป็นอนาคา เป็นพระอรหันต์เป็นอย่างใด มันต้องพูดได้ มันพูดได้มันสื่อได้ มันตรวจสอบได้ มันเป็นอย่างที่ตรวจสอบได้ ฉะนั้นใครระบุ ใครเป็นคนสั่งให้ทำต้องบอกมา ผิดถูกมันจะได้จับเข้าคุกกันได้ชัดๆ ใจ

นี่มันหลอกลวงกันมา สังคมหลอกลวงมาตลอด แล้วก็หลอกลวงกันไป แล้วนี่ก็จะมารื้อฟื้นความหลอกลวงขึ้นมาใหม่ ฉะนั้น เราถึงบอกว่า ๗ วันนี้ธรรมะตามสั่ง แล้วก็ใครสั่งละ สั่งแล้วต้องบอกมา ไม่จริง มันเป็นไม่จริงหรือ อย่างที่เราพูดนี้ ถ้าเป็นจริงต้องอธิบายได้ แหม..เราเป็นคนทำมานะแล้วเราไม่สามารถอธิบายสิ่งที่เราทำได้เลยหรือ เราเป็นคนทำทุกอย่างมาเอง แล้วเราอธิบายนะ อธิบายไม่ได้ อธิบายไม่ได้เพราะมันไม่มีเวลาเกิดปัญญาเห็นใหม่

“ดูไปเรื่อยๆ ดูไปเรื่อยๆ จิตมันจะลงอัปนาสมาธิเอง จิตมันจะลงอัปนาสมาธิเอง จิตลงอัปนาสมาธิแล้ว ปัญญาจะเกิดต่อเนื่องกันไป”

จิตลงอัปนาสมาธินี้ปัญญาเกิดไม่ได้ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปนาสมาธินี้ของแก่นี่ คำพูดแก่นี่เท่านั้น มันสื่อถึงคนที่ไม่รู้ เราบอกว่ากรุงเทพอยู่เลยมาเลเซียไป คนๆ นั้น ไม่ใช่คนไทย ไม่รู้ว่ากรุงเทพตั้งอยู่ตรงไหน นี่ก็เหมือนกัน ถ้าบอกว่าจิตนี้ ดูจิตไปเรื่อยๆ จิตจะลงอัปนาสมาธิโดยตัวมันเอง แล้วพอลงไปแล้วมันจะเกิดปัญญาต่อไปข้างหน้า แล้วปัญญามันจะเกิดโดยอัตโนมัติ

เราฟังนะ แหม..มันเป็นนิยาย มันเป็นนิยายที่ตัวเองแต่งกันขึ้นมาแล้วพยายามพูดซ้ำๆ ๗ ๗ จนคนอื่นเชื่อไปหมด มันก็เป็นการสร้างภาพ แล้วลูกศิษย์ก็สร้างภาพตาม พอสร้างภาพตามแล้ว สร้างภาพนั้นครบแล้ว โสดาบัน สร้างภาพครบ สกิทา สร้างภาพครบ แล้วกลับไปถามดูจริงๆ แล้วเอ็งทุกซ์ใหม่ ไม่รู้ แล้วโสดาเป็นอย่างไร ไม่รู้ สกิทา ก็ไม่รู้ อะไรก็ ไม่รู้ แต่พูดได้คำเดียวว่า ว่างๆ ว่างๆ

มันไม่มีเหตุไม่มีผล ธรรมะของพระพุทธเจ้า หยาบอย่างนี้เขียวหรือ นักปฏิบัติอย่างพวกเรานี้หยาบอย่างนี้เลยหรือ มันไม่หยาบหรือยกแต่สิ่งที่เขาสร้างขึ้นมา มันหยาบ มันหยาบเพราะมันมีคนที่มีธรรมเห็นนะ แต่ถ้าเป็นในกลุ่มที่ปฏิบัติมันไม่หยาบ เพราะการสร้างนี้สร้างเกือบตาย เกร็ดอย่างนี้ สร้างกระแสสังคมอย่างนี้ กว่าจะสร้างได้นี้มันยากนะ แล้วสร้างกระแสสังคมได้ขนาดนี้ แล้วมันจะผิดไปไหน นับหัวลิ โอ้อโฮ เยอะเยอะไปหมดเลย

หลวงตาพูดไว้อย่างนี้นะจะสรุป “จีมันเหม็นอย่าไปเจียมมัน” แต่สำหรับเราจะกลิ่นของจีมันเหม็น กลิ่นของธรรมมันหอม กลิ่นของธรรมมันหอมทวนลม กลิ่นของจีมันเหม็น แต่สังคมที่นับหัวได้นี้เขาได้กลิ่นจี แล้วเขาว่าจีนี้มันหอม เพราะจีนี้มันมีอยู่ทั่วไปแล้วก็ได้กลิ่นกันจนเคยชิน ก็เลยเข้าใจว่ากลิ่นเหม็นนี้มันเป็นของหอม

แต่กลิ่นของธรรมกลิ่นที่มันหอมนี้เขาไม่เคยเห็น มันเลยมีน้อยใจ เขาให้นับจำนวนหัวกันใจ ว่าจำนวนหัวนี้มันเยอะ เพราะจำนวนหัวนี้มันเยอะเขาถึงบอกเลยว่า เห็นไหมให้ออกมาเทศน์เพราะมันเป็นประโยชน์ต่อสังคม “ประโยชน์ของจี” แต่ถ้าประโยชน์ของธรรมมันจะเป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ ประโยชน์ของธรรมนี้เกือบเป็นเกือบตายเลยกระเสือกกระสนกันนะกว่าจะได้ธรรมกันจริงจะนั่นมันถึงมีน้อยแล้วกลิ่นของธรรมนี้ เอาอะไรมาเป็นของหอมล่ะ แต่ถ้าใครรู้จริงๆ กลิ่นของธรรมกลิ่นของธรรม กลิ่นของศีลของธรรมมันหอมทวนลม กลิ่นของวัตถุกลิ่นของจีมันไปตามลม

ฉะนั้นพูดถึงเอาจำนวนหัวมาวัดกันมันก็จำนวนของจี แต่ถ้าจำนวนของธรรม มันต้องกระเสือกกระสน ถ้ากระเสือกกระสนเขาว่ามันเป็นอรรถกถาตามโยค เป็นความทุกข์ก็จะพ้นจากทุกข์นะ ก็พอใจจะทุกข์ แล้วจะเอาตัวรอดได้จากทุกข์ เอวัง